

Osobné skúsenosti

11. Alexander Siňavin

Pred službou v armáde som býval v malom meste Dzeržinsk. Mesto bolo rozdelené medzi nepriateľské skupiny. Patril som do jednej z nich, často som sa zúčastňoval v bitkách, ktoré boli na dennom poriadku. Bitky boli veľmi kruté, niekedy až na smrť.

Potom som narukoval, v armáde som slúžil ako seržant. Tam prekvitalo ponižovanie služobne mladších vojakov staršími, tzv. „šikanovanie“. K poľutovaniu, bol som jedným z tých, ktorí tomu aktívne napomáhali.

Po návrate z armády som sa začal zaoberať obchodovaním: dodával som do reštaurácií čierny a červený kaviár. V tej dobe to bol veľmi výnosný obchod. Zarobil som na tom veľké peniaze, vďaka ktorým som si nemusel nič odopierať. Dlho som tak žil a považoval som sa za šťastného a úspešného človeka. Ale raz nastal deň, kedy bol tomu koniec. Narazil som na rovnaký princíp, podľa ktorého som sám riadil v armáde: silnému - všetko, slabému – otroctvo. Dozvedel som sa, že môj biznis chcú „zobrať do svojich rúk“ ešte „ostrejší“ chlapci ako ja a chcú, aby som bol otrok na celý život. Áno, na vlastnej koži som pocítil, že otroctvo existuje a je reálne aj v našej dobe. Keby som nesúhlasil, hrozila mi istá smrť. Keby som utiekol, potom by mojej rodine a blízkym hrozilo mučenie a všemožné ubližovanie. Nevidel som žiadne východisko z tejto situácie! Celý život pracovať na niekoho ako otrok, dostávať minimálnu výplatu – len toľko, aby som nezomrel od hladu - počuť neustále hrozby a byť vystavený ponižovaniu. Ocitol som sa v slepej uličke!

V tom čase mi mama priniesla pozvánku na Biblické kurzy. Túto pozvánku jej odovzdal môj bývalý známy - trestanec s veľkou kriminálnou minulosťou. Pomyslel som si, že cez neho ma chcú niekam zlákať, aby so mnou skoncovali. Mal som podozrenie, že je to pasca a rozhodol som sa, že tam pôjdem v sprievode „po zuby“ ozbrojených kamošov. Sedeli sme tam v najvzdialenejšom kúte pri dverách, pili pivo, kecali a nepočúvali kazateľa. Okrem toho sme si všímali, či by sa tu nedala ukradnúť drahá aparátúra. Tak to pokračovalo niekoľko dní. No raz sa mi do vedomia vryli slová kazateľa: *„Viem, že tu v sále je muž, ktorý, možno, zajtra nebude medzi živými. Dnes má šancu prísť dopredu spolu s priateľmi, aby sme sa za neho pomodlili. Dnes má šancu odovzdať svoj život Kristovi.“* Bol som presvedčený, že tieto slová patrili priamo mne, akoby ich Samotný Boh povedal môjmu srdcu. Pomyslel som si, že naozaj to môže byť posledná šanca a šiel som dopredu spolu s kamošmi. Predstavte si tváre tých, s ktorými som tam prišiel a tých, ktorí zostali sedieť na svojich miestach! Od toho dňa som začal počúvať slová kazateľa. Keď som pochopil, že Boh je Všemohúci a ja som slabý, začal som sa v myšlienkach modliť: *„Bože, keď ma dostaneš z tejto situácie, a nestane sa zo mňa otrok, budem Ti slúžiť do konca života.“* Keď všetkým, ktorí chceli, ponúkli možnosť pokrstiť sa, pokrstil som sa.

Od tohto dňa mi nik nevolal, nik za mnou neprišiel, nevyzváňali mi a nevyhrážali sa mi. Dodnes neviem, ako Boh vyriešil túto situáciu, ale ohrozenie môjho života na slobode sa pominulo.

Nechal som svoj biznis a začal pracovať na ministerstve vnútra ako vychovávateľ väzňov. Väčšina z nich boli recidivisti. Stal sa tam jeden takýto prípad, keď v kuchyni jeden z odsúdených začal mávať sekerou a vyhrážať sa kuchárovi. Niekoľko mužov sa ho pokúšalo zadržať, no nedarilo sa. Zavolali ma. Keď som sa k nemu priblížil, povedal: „Nepribližuj sa, zabijem ťa!“ Začal som sa v duchu modliť, podišiel som k nemu a vzal som mu sekeru z rúk. Vôbec neodporoval. Tak ma Boh zachránil. A ešte jeden príklad. Raz som prišiel v noci do práce, aby som skontroloval, či je všetko v poriadku. Šiel som do „spoločenskej miestnosti“ vypnúť televízor a odrazu som za svojím chrbtom začul, ako niekto zamkol dvere na kľúč. Pochopil som, že ten človek mi chce ublížiť. Všetky moje svaly sa napli na boj: dobre som ovládal karate a pokojne by som vedel okamžite „spacifikovať“ toho, kto bol za mnou. Ale v tom som si spomenul na Ježišove slová: *„Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im“*. Rozhodol som sa úplne spoľahnúť na Boha. Keď som sa otočil, uvidel som pred sebou recidivistu. Položil mi na hrdlo nôž. V duchu som sa modlil a Boh mi dal vnútorný pokoj. Väzeň mi povedal: „Čo tu zo seba robíš? Načo sa tu hráš? Poznám tvoju minulosť.“ Začal rozprávať niektoré epizódy z môjho života, o ktorých som si myslel, že o nich nikto nevie. Vedel takmer všetko o mojej „temnej“ minulosti a zrejme predpokladal, že sa len „hrám“ na dobrého kresťana. Vypočul som ho a kým som sa mu pokojne pozeral rovno do očí, opýtal som sa ho: „Čo chceš? Môžem ti s niečím pomôcť?“ Ešte nejakú chvíľu podržal nôž na mojom krku, potom z nejakého dôvodu spustil nôž a odišiel. Vydýchol som si a poďakoval som sa Bohu. Ale to ešte nebol koniec. Keď som kráčal chodbou, v tmavom kúte na mňa znova skočil ten istý muž a dal mi nôž na krk. Povedal, že teraz to dokončí. Spýtal som sa ho, prečo ma hneď nezabil a počul som jeho odpoveď: „Nemal si strach v očiach.“ A tak slovo dalo slovo a začali sme sa rozprávať. Nôž zatiaľ odložil. Porozprával som mu celý svoj život, ako som prišiel k Bohu, čo Boh pre mňa robí, rozpovedal som mu príbeh o Kristovi. Rozprávali sme sa až do rána a rozišli sme sa v dobrom. O niekoľko rokov neskôr, už som tam nepracoval, som náhodou znovu stretol tohto človeka. Bežal ku mne cez cestu v pracovnom oblečení. Predtým nikdy nikde nepracoval: ako náhle ho prepustili z väzenia, vždy niečo ukradol, takže ho znovu zavreli. Vtedy mi povedal, že pracuje ako robotník v prístave, má svoju rodinu, svoj domov. Povedal, že odsúdení, aj keď neskoro, no predsa ocenili môj prístup k nim. Vec sa mala tak, že po mojom odchode im prideliť iného vychovávateľa – rádového policajta, ktorý sa k nim správal veľmi kruto a za všetko ich trestal.

Boh ma naučil dôverovať Mu celkom a úplne. Zmenil môj charakter, a hoci to niekedy bolo veľmi ťažké, život s Bohom mi priniesol vnútorný pokoj, radosť a šťastie zo vzťahu s Ním. Videl som, že s Bohom je možné prekonať všetky problémy!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

